

FIGURI DE MARI FOTBALISTI

Lev
IAȘIN

Un mare cineast spunea undeva: „Dacă legenda devine realitate, folosim legenda”. Aserțiunea ar putea figura ca motto pentru portretul lui Lev Iașin, considerat drept cel mai mare portar al fotbalului modern. Pentru că „uriașul” sau „magicianul” Lev, cum i se mai spune jucătorului sovietic, a intrat în legenda fotbalului, fiind încă în activitate. Și ce dovadă mai elocventă a celebrității am putea găsi?

Cine nu și aduce aminte de World Cup 1966? După ce Iașin a contribuit decisiv la calificarea echipei U.R.S.S. în semifinalele competiției (cea mai bună performanță sovietică în această întrecere), a sosit ziua meciului cu R.F.G. Dispută dîră, echilibrată, o totală angajare pentru obținerea dreptului de a juca în finala C.M. Si, la un atac vehement al vest-germanilor, masivul Uwe Seeler, „scuturindu-se” de adversari în stilul său caracteristic, pătrunde cu mingea în careul mic. Toată lumea vedea deja mingea în gol, căci Uwe nu iartă. Toată lumea, numai Iașin nu, pentru că un salt de leu (numele său nu este o simplă coincidență, ci un simbol!) și mingea a fost blocată! Saltul foarte riscant l-a dezechilibrat pe Seeler care, în cădere, l-a lovit pe portarul sovietic. O secundă, două, Iașin a rămas la pămînt, ca apoi, sculindu-se anevoios, să nu uite totuși să-l ajute și pe Uwe să se ridice și să-l bată, încurajator și prietenos, pe umăr. Un gest simplu, dar exprimînd fidel deplina sportivitate a acestui mare jucător. Și aclamațiile publicului au izbucnit atunci spontan, ca și gestul în sine, răsplătind deopotrivă atât

spectaculozitatea fazei, cît și fair-play-ul. Era exteriorizarea aceluiasi sentiment care a însoțit lacrimile amare ale lui Iașin din finalul ultimului meci, cu Portugalia. („Nu vom mai revedea niciodată, în campionatul mondial, pe cel mai mare portar al fotbalului modern. Clasa sa, siguranța și autoritatea sa meritau, cu prisosință, o finală” — scria revista „Miroir du Football”).

World Cup 1966 a constituit, pentru marile sportiv „cintecul de lebadă” al activității sale fotbalistice. Aceasta este legenda-realitate despre Lev Iașin, cel care la 37 de ani (s-a născut la 22 octombrie 1929 la Moscova), domina încă cu autoritate careul. Primul superlativ care i-a însoțit cariera prodigioasă (a debutat la clubul moscovit Dinamo, unde joacă de două decenii), a fost referitor la talie: cel mai înalt portar (1,84 m și 82 kg). Foarte curînd suplețea sa neobișnuită pentru o asemenea masivitate, priza extraordinară la balon, un excelent sens al anticipației și prezența sa în poartă a început să-i „înghețe” pe atacanți. Superlativul a început atunci să aibă drept punct de referință talentul, sobrietatea, imensa sa dragoste pentru sport, pentru fotbal (memoria peliculei a înregistrat cu fidelitate magistrala partidă făcută de Iașin în poarta echipei Continentului, contra Angliei în 1963, iar în 1966, la 37 de ani, el a fost decretat cel mai bun portar al anului!).

Lev Iașin, cel care a apărut poarta echipei U.R.S.S. de '81 de ori, rămîne pentru iubitorii sportului cu balonul rotund „cel mai mare portar al tuturor timpurilor”.

DE TOATE, DE PRETUTINDENI...

Musafir nepoftit

Din cînd în cînd la meciurile de fotbal se înregistrează și spectatori neobișnuiți. Ca în partida Millwall-Tottenham, disputată pe terenul primei echipe. Un cîine a pătruns pe teren, amestecîndu-se printre jucători. Natural, jocul a fost întrerupt și abia după cîteva minute a reușit jucătorul Gilchrist să-l convingă pe musafirul nepoftit să lase meciul să continue.

CUVINTE INCROCISATE

ORIZONTAL: 1) Sătămăreanu, Volnea, Constantin... — Orașul studenților invingători cu 1-0 în etapa a XVI-a. 2) Stadionul din Craiova și cel din Brașov. 3) Titlu acordat unor sportivi — A înscris două goluri ale timișorenilor în meciul cu piteștii. 4) 38% fotbal — Răsunetul victoriei noastre de la Paris — A dispune tactic, echipa în teren. 5) Brădat — A se odihni — Careuri. 6) Jucător la „Clujeana” — Vaporii. 7) Subtil, fin — Oltul sau Crișul — La revedere. 8) Titlul lui Ramsey — Reclamat, cu insistență, mingea — Tipograf scoțian, inventatorul stereotipiei. 9) În Tennessee — Portar rapidist. 10) „...doi” — Cui — Jucător urugvayan din recentul meci cu „olimpicii” noștri. 11) Se pregătise intens pentru returul cu România din lună — Nume feminin. 12) Fundaș piteștean pe lista celor care au înscris în etapa a XVI-a — Emil Petru — Tras pe extreme. 13) A fost pasată între Politehnica și CSMS... — Mișocș al Jiului.

VERTICAL: 1) A înscris un gol la Pitești, pentru CSMS — Slab pe jumătate. 2) Spectator de miza jocului — „Factor prim” în categoria victoriei așorovenilor asupra UTA-El. 3) Jucător al dinamovistilor — Bucureșteni. Posesorii ai unei bune tehnici individuale — Obraz. 4) Apărător timișorean — Cu gebari impresionanți. 5) „Abatorul”, în inițiale — Apă stătătoare — Pentru jucătorii Greavu sau Stellan și pentru arbitral Brăghici. 6) Avid de gol, ca Dumitriu în ultimele etape — În studiul atletilor. 7) Extreme la tîrneri! — Se zbate la subsolul clasamentului — Soare — Fiul lui Eșop. 8) Egalitate pe tabela de marce! — Jucător la fosta echipă Coltea din Brașov. 9) A apuca — Ultimele. 10) Arbitru polistean — Cupru — Pentru. 11) Progresul, apoi Universitatea Craiova, Dinamo București, și după etapa a XVI-a, Rapidul (pl) — A înscris cel de al doilea gol al stegărilor în poarta lui Popa. 12) „Finala se joacă” — Penalizarea răstă de

Ivăncescu în partida cu Politehnica. 13) A împiedica să joace balonul — A semnat două din golurile piteștenilor în meciul cu CSMS —

Pretendentă la categoria A.

Cuvinte mai puțin cunoscute: GED, ENN.

G. CORJOS

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	S	T	E	L	I	S	T	I	C	L	U	T
2	T	I	N	E	R	E	T	U	L	I	E	
3	E	M	E	R	I	T	S	U	R	D	A	N
4	F	O	E	C	O	U	A	S	E	Z	A	
5	A	R	A	T	S	T	A	A	R	U		
6	N	A	G	E	L	A	B	U	R	I	R	
7	E	T	E	R	A	T	A	R	U	P	A	
8	S	I	R	C	E	R	U	T	G	E	D	
9	O	I	N	R	A	D	U	C	A	N	U	
10	U	N	N	I	T	A	T	U	N	A		
11	I	T	A	L	I	E	N	I	E	L	A	
12	S	T	E	L	L	I	A	N	E	P	T	S
13	L	A	N	T	E	R	N	A	T	O	I	A

„MĂ NUMESC EUSEBIO” (VI)

Colegii de echipă aproape că m-au sufocat cu îmbrățișările lor. Golul acesta putea să ne deschidă calea spre... culmea cîmîrilor.

Era însă scris să nu-i învingem pe urugvayeni pe terenul lor. La aceasta a contribuit într-o oarecare măsură și arbitrul, A fluierat un fault imaginar în careul de 16 m, a dictat o dovitură de la 11 m. Adversarii au transformat, astfel, că victoria Penarolului era asigurată.

Se părea că devenisem jucător de bază în prima echipă a Benficăi, sprijinul ei în momentele dificile. Visam să devin internațional, să ating cele mai înalte culmi pe care și le dorește un sportiv. Nu trebuia însă să mă pripesc. Eram încă foarte tânăr și abia acum eram în pragul carierei. Cînd am fost chemat la antrenamentele echipei naționale, mi-am dat seama și mai mult de importanța pe care trebuie s-o acord pregătirii mele. Niciodată însă nu-mi plăcea să-mi fac planuri. De altfel, selecționerul Fernando Peyroto mă chemase și alți jucători la antrenamentul comun, în urma căruia să fie alcătuit lotul definitiv care avea să întâlnească în meci retur echipa Luxemburgului, în cadrul calificărilor pentru turneul final al campionatului mondial.

„CATASTROFA” DE LA LUXEMBURG

În ziua în care trebuia să fie anunțată echipa națională, am fost cuprins de cele mai diferite gânduri și sentimente. Aveam unele rețineri, însă în același timp și speranțe. Și nu înșefile. Numele meu era pe listă. Eram în culmea fericirii.

Cu toate că mai jucasem în străinătate și deci probabilitatea de a fi influențat de mediul ambiant era mică, totuși aveam unele temeri, acum cînd eram debutant în echipa reprezentativă.

Această partidă care se disputa în deplasare trebuia să constituie pentru noi o simplă formalitate, mai ales că la Lisabona învinsesem Luxemburgul cu 6-0.

În timp ce mă echipam, am căutat să-mi stăpînesc nervozitatea pe deplin justificată, care mă cuprinsese. Am ascultat ultimele indicații pe care ni le-a dat Fernando Peyroto și am ieșit din cabină. Cînd am pătruns pe teren, am fost întîmpinați cu aplauze puternice. În tribunele Stadionului municipal din Luxemburg se aflau circa 6.000 de spectatori care ne-au primit cu multă simpatie. Publicul, la fel ca și zăvăștii, antrenorul și jucătorii echipei gazdă erau convinși că meciul se va termina nedecis, așa cum au recunoscut mai tîrziu.

Într-o clipă, doream să începă cît mai repede jocul. Abia după dovitură de începere, mă puteam considera internațional.

Timpul era splendid, iar terenul de joc se prezenta în bune condițiuni. Arbitrul, un german, a chemat la el pe căpitani ambelor echipe: pe Aguias de la noi și pe Schneider, interul stînga al gazdelor. A urmat schimbul de fanioane, tragerea la sorți, pe scurt ceremonialul cunoscut.

Ne-am așezat în fața tribunei oficiale. Au fost intonate imnurile ambelor țări, urmate de ropote de aplauze. Ne-am ocupat repede locurile pe gazonul verde și am așteptat fluierul arbitrului.

Facem sărituri ușoare pe loc, pentru a ne încălzi. Timpul trecea. Portughezii erau în pasă rea fiindcă nu puteau să înscris, nu jucau așa cum ar fi trebuit, cu alte cuvinte „nu le mergea jocul”. În ultimele minute ale reprizei, interul echipei gazdă, Schmidt, l-a făcut mat pe Costa Pereira, înscind primul gol. Ca să fiu sincer, cînd ne îndreptam la pauză spre cabine, eram convinși că în repriza secundă situația se va schimba.

Cu aceste gânduri am ieșit din nou pe teren. Ghinionul însă se ținea scai de noi, așa că în scurt timp gazdele conduceau cu 3-0.

Abia cu 8 minute înainte de sfîrșitul partidei am înscris primul gol. Am intrat în posesia mingii, am sprintat paralel cu linia de tușă, apoi am pătruns în

centrul terenului, câteva driblinguri și cu un șut bombă l-am surprins pe portarul luxemburghez.

Golul, primul pe care l-am marcat purtînd tricoul echipei naționale, a mai schimbat atmosfera în cadrul echipei. Apoi adversarii au mai înscris o dată, astfel că al doilea gol al nostru, realizat de Yanka în ultimul minut de joc, a consemnat rezultatul final 4-2 în favoarea gazdelor. După cum a recunoscut mai tîrziu presa locală, a fost „cea mai frumoasă zi a fotbalului luxemburghez”.

Debutul meu în reprezentativă s-a desfășurat sub semnul unei tristote. Pierduserăm, iar evoluția mea, cu toate că înscissem un gol, a fost destul de modestă. Acest lucru însă nu-mi-a diminuat bucuria pentru faptul că am îmbrăcat prima oară tricoul reprezentativ.

GLORIE ȘI DECADENȚĂ...

Odată cu terminarea sezonului începeau și transferările jucătorilor. Unele senzaționale, care țineau în cordată atenția opiniei publice, altele care treceau neobservate.

Erau urmate de diferite știri din ziare, cancanuri, satisfăcînd curiozitatea suporturilor diferitelor cluburi, care la acest sfîrșit de sezon „înghețau” orice noutate fotbalistică.

Pentru unii fotbaliști, sfîrșitul sezonului aducea de multe ori clipe dramatice. Pentru mulți, însemna spulberarea tuturor viselor, deoarece cluburile unde ar fi dorit să cunoască triumful i-au trecut pe lista celor de care se dispensează, fără să le fi dat posibilitatea să arate tot ce știu. Și astfel, de la cluburi de primul rang ajungeau la cluburi de mîna a doua, unde lua sfîrșit orice carieră, orice vis.

Aceste cazuri m-au impresionat întotdeauna. Sufeream pentru faptul că o serie de fotbaliști, în plină glorie, pregătiți pentru a cunoaște triumful, erau trecuți mai tîrziu la rezerve, pentru ca apoi să dispară.